

[Sigsgaard.]

handlet i en uddannelseskommission, som gerne skulle være bredere og måske mere utraditionelt sammensat end det udvalg, hvis arbejde danner grundlag for det foreliggende lovforslag. Selv om en sådan kommission skulle bruge nogle år til sit arbejde, ville det alligevel være bedre, end at vi nu over hals og hoved gennemfører et lovforslag, der mangler baggrund, der mangler perspektiv og er ukoordineret med udviklingen i folkeskolen.

På mange punkter betyder lovforslaget en tilbagevenden til tilstandene før 1954. Loven af 1954 er i mange henseender ganske dristig, ganske fremsynet. Det har jo på mange seminarier knebet med at leve op til den; det er vel en af begrundelserne for, at man nu vil skrue udviklingen tilbage på nogle områder. Der, hvor 1954-loven suppleret med 1962-loven er smidig og rummelig, vil man nu gennemføre en lov, der lægger seminarierne, deres lærere og deres elever i en slags spændetrøje. Jeg kan ikke med min bedste vilje se nogen fornuft heri. I en tid, hvor meget flyder og udviklingen er ved at løbe fra os, kan det da ikke være rigtigt at binde læreruddannelsen i stive og snævre rammer. Tværtimod må rammerne være vide og elastiske, og her er jeg ganske enig med den ærede ordfører for det radikale venstre.

Man kunne så fristes til at sige, at det vel må være udvalgets kommissorium, der har været noget galt med, men det er det, så vidt jeg kan skønne, ikke. Et mindretal i udvalget hævder derimod, at udvalget ikke har besvaret sit kommissorium, og jeg er tilbøjelig til at give mindretallet ret. Udvalget skulle tilpasse læreruddannelsen til den nye skolelov og de nye læseplaner, men det er ikke sket. Udvalgets forslag er på mange punkter i direkte modstrid med f. eks. den blå betænkning og især betænkningens kapitel 2. Her burde der i det højeste kunne blive tale om at gennemføre forslaget med meget væsentlige ændringer, så væsentlige, at forslagets karakter ville blive helt anderledes.

Lad mig, inden jeg går videre, sige, at hvis man partout vil gennemføre en lovgivning på dette område nu, kunne man koncentrere sig om uddannelsen af seminarielærerne. Jeg er klar over, at der gøres et

stort arbejde af mange seminarielærere, men en cand. mag.-uddannelse til eksempel er nu engang ikke tilstrækkeligt grundlag for seminarieundervisning. Der er tanker fremme om oprettelse af visse pædagogiske uddannelser på lærerhøjskolen. Lad os få fremmet de planer, så der bliver rimelige muligheder for at rekruttere fremtidens seminarielærere herfra. Omfattende pædagogiske kvalifikationer hos seminarielærerne er en nødvendig betingelse for dyberegående reformer af læreruddannelsen.

Inden jeg går lidt mere ind på selve lovforslaget, er det nødvendigt at sige, at mine bemærkninger selvfølgelig her må blive af foreløbig karakter. Også jeg ønsker at afvente den diskussion, der nu forhåbentlig vil komme i gang i løbet af sommeren.

Men lad mig da starte med lovforslagets positive sider. Pædagogik og psykologi har nu fået den så længe eftertragtede stærkere stilling rent timetalsmæssigt; dog savnes der en understregning af, at disse fag samt metodik og praktisk skolegerning er seminariets hovedfag. En så vigtig disciplin som sociologi er slet ikke nævnt. Småbørnsundervisningen har fået en stærkere omend ikke tilstrækkelig stærk placering. De skærpede optagelsesbetingelser er måske også et fremskridt, selv om jeg er meget betænkelig ved formen for de prøver, der her skal finde sted, og i det hele taget ved arten af de kundskaber, der skal meddeles. Der er ikke tvivl om, at bestemmelsen om, at de studerende kan skifte seminarium under uddannelsen, er et stort gode, ligesom den mulighed, der åbnes for forsøgsarbejde, stærkt må understreges. Forsøg vil der virkelig blive brug for, hvis en så konservativ lovgivning som den her foreliggende bliver gennemført.

Skal jeg fremhæve hovedfejlene i lovforslaget, vil jeg først nævne, at det i alt for høj grad er fagcentreret og ikke børnecentreret. Der er for meget præg af undervisning og for lidt af opdragelse. Forslaget er baseret ikke engang på nutidens skole, men på tidligere tiders skole, og man har ikke indtryk af, at der her er tale om en lov, efter hvilken der skal uddannes lærere, som skal undervise børnene også i det 21. århundrede. Denne tendens understreges af et par detaljer. Forslaget opererer stadig med kristendomskundskab, som om det var